

Bogár László: Szavazati jog

2025 július 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Egyre komolyabban vetődik fel Magyarország szavazati jogának a megvonása

Lengyelország után az EU új soros elnöki tisztét betölt? Dánia képviselője megerősítette, hogy a dán elnökség is folytatni kívánja a hírhedt hetes cikkely szerinti eljárást, ami akár Magyarország szavazati jogának a megvonásával

járhat. Mivel ez példátlan az EU történetében, így érdemes lenne eltöprengeni az okokon, amit talán egy kis történeti áttekintés is segítené.

Magyarország és az európai integráció (akkor még Európai Közösség volt az integráció neve) 1989-es hivatalos kapcsolatfelvételének minőségét az jelzi a legjobban, hogy Lengyelország és Magyarország az európai integráció uralmi struktúrái számára olyan elismerésre méltó társadalmi gazdasági átalakulások képét mutatták, hogy ezek az uralmi struktúrák valami látványos „jutalommal” akartak kedveskedni a két országnak. Ennek nyomát jelképezi a PHARE segélyprogram, amelynek elnevezése egy acronyma, vagyis egy olyan rövidítés, ami egyben betűszó, s amelynek olyan önálló jelentése van, ami utal a rövidítés jelentésére. A phare (pharos a görögben) eredetileg világítótornyot jelent, a rövidítés első két betűje pedig, a P és H Lengyelországot és Magyarországot jelenti. Mi voltunk a két bezzeg-gyerekek, akiket a többi köztes európai ország elé, mint követendő példát helyeztek. Szóval, hogy a segély világítótornyaként világít rá arra, hogy ki a jó fiú a térségben. Akkor még senki sem sejtette, hogy bezzeg-gyerekek ide vagy oda, ezt a két országot is ugyanúgy csak 15 év múlva veszik majd fel az akkor már Európai Unióba (összeömlésztve az összes többivel), alig megelőzve Romániát, ahol ekkor még Ceauscescu conducator faluromboló brutalitásának tapsikoltak az európai integráció már akkor is igen nemes lelkű és az azóta is csak nagyon homályosan, valamint önkényesen megfogalmazott „európai értékeket” elszántan védelmező európai elitek.

E sorok írója viszonylag közelről szerezhetett információkat arról, hogy az európai integráció miképpen „segélyez”, mert a Nemzetközi Gazdasági Kapcsolatok Minisztériumának politikai államtitkáráként a PHARE segélyprogram nemzeti koordinátora volt. A „támogatás” abban nyilvánult meg, hogy azt a nevenségesen csekély pénzüsszeget sem kaptuk meg természetesen, amit megítéltek nekünk, mert ez a pénz automatikusan a nyugati szakértők „szakértői” ideküldött hadának ellátmánya volt, ami az akkori magyar átlagfizetés 10-15-szörösét jelentette. A szakértők „szakértése” pedig abban nyilvánult meg, hogy Nyugat-Európa vezető országainak tekestruktúrái a lehető legkomfortosabb kiszolgálásban részesüljenek itt, vagyis „liberalizálj, privatizálj, deregulálj” mekegték nekünk folyamatosan, körül-belül Orwell Állatfarmjának „négy láb jó, két láb rossz” rigmusához hasonlóan. Kicsit később 1989 végén ez lett a hírhedt Washingtoni Konszenzus hármasszója is. A lényeg értékeztünk teljes kinyitása volt persze minden ellenszolgáltatás nélkül, vagyis ne szépítsük, a segélyezésnek álcázott rövidtávú kirablás, és e kirablás hosszú távú fennmaradásának biztosítása volt a stratégia lényege. Természetesen ez az alig álcázott rablás már akkor is a teátrális gesztusokkal fennen hangoztatott „európai értékek” nevében történt, amit sem akkor sem ma nem definiált senki, pontosabban olyan arcpírítóan primitív tautológia diktátuma az indoklás, ami vitalapnak is minősíthetetlenül gyenge.

Az állandó brüsszeli partnerem egy amúgy jó humorú és magyar-kedvelő író volt, aki bizalmas beszélgetéseink során három csoportra osztotta a „brüsszelokraták” személyi állományának karakter-típusait. A 90% síkhülye, idióta, akivel nem lehet, éppen ezért nem is érdemes diskurzusba bocsátkozni. Egy további 9% olyan ravasz és gátlástalan gazember, mint én, mutatott kacsintva önmagára. És végül van egy százaléknyi széplelkű, de reménytelenül naiv hülye „értelmiségi”, mint te, mutatott rám. Nos, ezek voltak az első, meglehetősen kijózanító „Európa-leckéim”, amit későbbi saját tapasztalataim is visszaigazoltak, így mire 2004-ben felvettek minket az Európai Unióba nekem már kevesebb illúzióm volt, mint az átlagmagyarnak.

Most, harminchat évvel a „hűskor” és huszonegy évvel a hivatalos felvételünk után pedig, először az európai integráció történetében, egyre komolyabban vetődik fel Magyarország szavazati jogának a megvonása, így joggal merül fel a kérdés, hogy mi is játszódhatott le valójában, ami ide vezetett. Mivel nincs már hová hátrálnunk a valóság elbeszélési módjának („narratívájának”) permanens háborújában, így akár azt a luxust is megengedhetjük magunknak, hogy „nevén nevezzük” a dolgokat. Nos, Európa 1945 óta megszállt kontinens, függetlenül az amerikai világbirodalom globális katonai úttereje itt állomásozó egységeinek mindenkor létszámától. Uralmi elitjei részben megvásárolt kollaboránsok, részben pedig precízen indokrinált idióták. Az amerikai világbirodalom számára az európai integráció először „kirakat” volt a Köztes-Európa „rabnemzetei” számára, és felvonulási terület a NATO, mint a birodalom globális katonai úttereje európai kihelyezett részlege részére. Az úgynevezett „rendszer váltás” pedig csak a térség „visszavételét”, és most már nyílt, közvetlen kifosztását jelentette. Ami most történik az egy újabb világrendszer váltás, amelynek jelentős kifosztási rátnövekményét „hajtószíjként” az Európai Uniónak kell átvinnie főként a Köztes-Európa országaira. Magyarország pedig azért üldözendő, mert miniszterelnöke ez „tudja, meri és teszi”, vagyis elbeszéli a várható kifosztást és cselekszik, hogy megakadályozza azt. Hát ezért kell megvonni tőle a szót.

Bogár László - www.magyarhirlap.hu

Ajánló
